

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urtos/3/2024
Identifikačné číslo spisu:	3024200006
Dátum vydania rozhodnutia:	12.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:3024200006.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 12. júna 2024 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného H. D. o sťažnosti odsúdeného podanej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2Ntc/1/2024, z 21. marca 2024 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného H. D. z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozhodol uznesením, sp. zn. 2Ntc/1/2024, z 21. marca 2024 tak, že podľa § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2, ods. 3 Trestného zákona zamietol návrh odsúdeného H. D. a na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Krajského súdu Hamburg, sp. zn. 621 Ks 16/13, z 3. marca 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu Hamburg, sp. zn. 633 StVK 844/15, z 1. apríla 2016 a v spojení s uznesením Krajského súdu Hamburg, sp. zn. 633 StVK 844/15, z 5. februára 2020, ktoré boli uznané na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2Ntc/11/2020, z 30. marca 2021, právoplatným 1. mája 2021, a z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 21T/102/2017, z 30. januára 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/19/2018, z 26. marca 2018.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate nasledovne:

„Pokiaľ ide o splnenie prvej zákonnej (formálnej) podmienky, má krajský súd za to, že táto bola splnená. Odsúdený aktuálne už vykonal pomernú časť z výmery 7-ročného trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 21T/102/2017, z 30. januára 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/19/2018, z 26. marca 2018 (vykonal viac ako 2/3). Zároveň vykonal celý zvyšok nevykonaného trestu odňatia slobody vo výmere 552 dní, ktorý mu bol nariadený uznesením Krajského súdu Hamburg, sp. zn. 633 StVK 844/15, z 5. februára 2020. Druhá zákonná (a prvá materiálna) podmienka a to tá, že počas doterajšieho výkonu odňatia slobody preukazuje schopnosť viesť riadny život (t. j., že preukázal polepšenie), a to plnením svojich pracovných i mimopracovných úloh vrátane dodržiavania všetkých právnych noriem vzťahujúcich sa na výkon trestu, však už splnená nebola. Krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že o výmere trestu, teda aj o dĺžke pôsobenia

výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného primárne rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane ale zákonodarca ustanovil možnosť predčasného podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatelov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i kratším výkonom tohto trestu, než ho uložil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení a pri nadväzujúcom plnení povinností odsúdeného jeho správaním preukazujúcim polepšenie dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúcnosti už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca však neurčil povinnosť podmienne prepustiť každého odsúdeného (Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienne prepustiť...), ale ponecháva na úvahu súdu na základe dôkazov posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobí, na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby vykonal celý uložený trest odňatia slobody.

K otázke posudzovania preukázania polepšenia krajský súd považuje tiež za potrebné poukázať na to, že polepšenie je vývojový proces vnútornej premeny páchatel'ovej osobnosti, ktorý sa, pravda, navonok prejavuje iba v jeho správaní. Pri rozhodovaní o podmienenom prepustení treba práve rozlišovať, kedy je správanie a plnenie povinností vo výkone trestu iba prejavom vonkajšej adaptácie odsúdeného v prostredí ústavu a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného, ktoré oprávňujú predpokladať, že aj v budúcnosti bude viesť riadny život. Preto správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie povinností sú síce neopomenuteľnými, ale nie však jedinými hľadiskami, z ktorých možno usudzovať na jeho polepšenie. V hodnotení sa konštatuje, že postoj odsúdeného k trestnej činnosti je nekritický, keď bagatelizuje nielen svoju trestnú činnosť, ktorú považuje za nedorozumenie, ale súčasne bagatelizuje vplyv alkoholu na jeho konanie (prítom problémy s alkoholom sú u odsúdeného dlhodobé a pod jeho vplyvom sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti). Je síce pravdou, že odsúdený počas výkonu trestu odňatia slobody absolvoval ochranné protialkoholické liečenie, avšak podľa názoru krajského súdu len „formálne“, nakoľko jeho postoj k užívaniu sa nezmenil, odsúdený nemá náhľad na svoju závislosť a jeho prognóza k abstinencii užívania alkoholu je skôr nepriaznivá. Krajský súd k tomu ďalej uvádza, že takýto postoj odsúdeného nemôže byť prejavom polepšenia, keď si svoje negatívne konanie a jeho dôsledky po vykonaní už prevažnej časti trestu odňatia slobody naďalej neuvedomuje (nepripúšťa), ale „zvaľuje vinu“ na okolnosti, za ktoré nenesie zodpovednosť, resp. svoju trestnú činnosť považuje iba za nedorozumenie. Zároveň krajský súd dodáva, že iba osoby podieľajúce sa na prevýchove odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody môžu podať objektívny obraz o stupni nápravy, pričom krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by takéto konštatovanie uvedené v hodnotení akýmkoľvek spôsobom spochybňovali.

Pokiaľ aj odsúdený na verejnom zasadnutí uviedol, že ho to celé mrzí a od začiatku sa k tomu stavia kriticky, uvedené tvrdenie je v rozpore s hodnotením a krajský súd ho považuje vzhľadom na jeho jednorazovosť za účelové. Tiež doterajší výkon trestu odňatia slobody odsúdeného možno hodnotiť skôr ako „priemerný“, nesvedčiaci o jeho polepšení do takej miery, aby bolo možné konštatovať splnenie prvej materiálnej podmienky. Hoci odsúdený získal počas výkonu trestu odňatia viacero disciplinárnych odmien, v jeho správaní sa vyskytli aj nedostatky, a to nie na začiatku výkonu trestu odňatia slobody, ale dokonca v jeho neskoršom priebehu (v období od 31. mája 2022 do 21. júna 2022, pričom vo výkone trestu odňatia slobody sa nachádza nepretržite od 6. júna 2017), keď nadväzoval nepovolené kontakty a v korešpondencii sa vyjadroval vulgárne. Okrem týchto nedostatkov, aj napriek inak slušnému a bezproblémovému správaniu odsúdeného, neboli zistené žiadne také osobitne významné skutočnosti, ktoré by poukazovali na pozitívnu a trvalú zmenu jeho osoby vo vzťahu k páchaniu trestnej činnosti, ako aj k závislosti od alkoholu, a aj preto odsúdený podľa hodnotenia plní program zaobchádzania len čiastočne. Krajský súd dodáva, že v rámci výkonu trestu odňatia slobody sa zaobchádzaním rozumie súhrn takých aktivít, ktorých účelom je diferencovaným spôsobom zabezpečiť výkon práv a povinností podľa zák. č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, podporovať a rozvíjať zmysel pre zodpovednosť, dodržiavanie zákonov a spoločenských noriem, pozitívne osobnostné vlastnosti, úctu k iným, sebaúctu a pozitívny vzťah k rodine. Na splnenie takéhoto účelu sa na odsúdeného vypracúva program zaobchádzania, ktorý ustanovuje cieľavedomé, komplexné a štruktúrované pôsobenie na odsúdeného podľa jeho osobnostných vlastností, odborných vedomostí a stupňa vzdelania v súlade s účelom výkonu trestu. Prijatie a pozitívny vzťah odsúdeného k programu zaobchádzania je základným

predpokladom účinnosti trestu. Možno uzavrieť, že doterajší výkon trestu odňatia slobody nemal na odsúdeného dostatočné výchovné pôsobenie a odsúdený v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody dostatočne nepreukázal schopnosť viesť riadny život (teda nepolepšil sa).

K nesplneniu prvej materiálnej podmienky spočívajúcej v polepšení sa krajský súd uvádza, že ak súd nezistí „polepšenie sa“ odsúdeného, veľmi ťažko môže potom dospieť k záveru, že by po podmienčnom prepustení na slobodu už viedol riadny život. Aj preto krajský súd konštatuje, že u odsúdeného nebola splnená ani posledná tretia z citovaných podmienok (a druhá materiálna), teda dôvodné očakávanie vedenia riadneho života po prepustení na slobodu (neexistencia príliš veľkého rizika jeho recidívy). Krajský súd pripomína, že zmyslom podmienčného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu, bol páchatel „automaticky“ prepustený po vykonaní stanovenej doby na slobodu, bez zreteľa na to, aká je prognóza jeho ďalšieho správania. Podmienčné prepustenie je totiž na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré môžu mať v tomto význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy. Takou okolnosťou, ktorá má pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení význam, je aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného vrátane jeho trestnej minulosti. Posúdenie otázky prípadnej recidívy je svojím spôsobom vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, pričom súd je vždy odkázaný na objektívne okolnosti, medzi ktoré je nutné považovať i doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti. Krajský súd považuje nápravu odsúdeného H. D. za podstatne sťaženú najmä z pohľadu doterajšieho spôsobu jeho života, jeho predchádzajúcej súdnej trestnosti (t. j. počtu skorších odsúdení), tiež okolností, za ktorých spáchal skutky (trestné činy), pre ktoré vykonáva trest odňatia slobody, pričom bez významu nemôže byť ani posudzovanie správania sa odsúdeného v rámci skúšobných dôb skorších podmienčných prepustení.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, odsúdený má 6 záznamov v registri trestov (v 2 prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený), ktorá skutočnosť nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na konštatovanie nesplnenia druhej materiálnej podmienky. Odsúdený bol však v minulosti už dvakrát podmienčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ale ani v jednom prípade počas skúšobnej doby nevedol riadny život, pretože spáchal ďalšiu závažnú úmyselnú trestnú činnosť, odsúdený opakovane nevyužil šancu viesť na slobode riadny život, a preto je veľmi nereálne očakávať, že by riadny život viedol už v prípade ďalšieho (v poradí tretieho!) podmienčného prepustenia. V prípade odsúdeného tak je podľa názoru krajského súdu s poukázaním na jeho trestnú minulosť a resocializačnú prognózu riziko recidívy príliš veľké. Aj z hodnotenia vyplynulo, že ústav na výkon trestu vyhodnotil riziko sociálneho zlyhania u odsúdeného ako stredné a jeho resocializačnú prognózu ako menej priaznivú. Je tak možné ustáliť, že predošlé uložené tresty odňatia slobody nemali na odsúdeného dostatočný pozitívny účinok, keď ho trvalo neodradili od ďalšieho páchania trestnej činnosti ani po opakovanom „dobrodení“ zákona v podobe dvoch skorších podmienčných prepustení. Predchádzajúci spôsob života odsúdeného tak nedáva dostatočnú záruku, že jeho protiprávne konanie sa už nebude opakovať, najmä že odsúdený pod vplyvom alkoholu už nebude páchať najmä násilnú trestnú činnosť, ktorej sa v minulosti dopúšťal opakovane. V hodnotení sa tiež uvádza, že pred výkonom trestu odňatia slobody odsúdený býval na adrese F., F. XXX - v rodinnom dome starej matky, avšak na druhej strane má odsúdený už od 7. januára 2015 evidované trvalé bydlisko len ako E. F.. Krajský súd aj takéto svoje zistenie vyhodnotil v neprospech odsúdeného čo do splnenia druhej materiálnej podmienky, pretože nebolo jednoznačne preukázané, že po prípadnom prepustení na slobodu by mal vytvorené také sociálne zázemie, ktoré by ho „nemotivovalo“ opätovne páchať trestnú činnosť.

Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a s prihliadnutím na povahu spáchaných trestných činov, pre ktoré odsúdený vykonáva trest odňatia slobody ako aj na ústav, v ktorom ho aktuálne vykonáva, dospel k záveru, že u odsúdeného H. D. nebola daná dostatočná záruka, že bude na slobode viesť riadny život, vedenie ktorého dostatočne nepreukázal ani počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody. Účelom výkonu trestu je aj ochrana spoločnosti pred páchatelom trestnej činnosti a trest má odrádzať aj ostatných členov spoločnosti od páchania trestných činov. Je preto v záujme dovŕšenia nápravy odsúdeného a splnenia účelu trestu, aby ho ďalej vykonával.

Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené rozhodol podľa § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, zamietol návrh na podmienčné prepustenie, pretože odsúdený nespĺňal dôsledne všetky (dve z troch) zákonom stanovené podmienky pre také rozhodnutie".

Proti uzneseniu krajského súdu podal priamo do zápisnice na verejnom zasadnutí sťažnosť odsúdený H. D. spolu so svojím obhajcom JUDr. Martinom Kanásom, ktoré do termínu rozhodovania o podanej sťažnosti žiadnym spôsobom neodôvodnil.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti preskúmal, v zmysle § 192 Trestného poriadku, správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného H. D. nie je dôvodná.

Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku, o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmiennečné prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka a ak ide o odsúdeného na dvadsaťpäť rokov alebo na doživotie, po uplynutí troch rokov od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona, súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Z vyššie citovaných ustanovení plynie, že pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je nutné, aby odsúdený kumulatívne splnil tri podmienky, jednu formálnu

- vykonal trest v zákonom stanovenej dobe
- a dve materiálne
- plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a
- možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Pokiaľ ide o formálnu podmienku, tú odsúdený splnil tak, ako uzavrel už krajský súd vo svojom uznesení; konkrétne ide o podmienku špecifikovanú v § 66 ods. 2 Trestného zákona (výkon pomernej časti uloženého trestu).

K možnosti konštatovania splnenia materiálnych podmienok podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody najvyšší súd poznamenáva, že podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je opodstatnené len vtedy, ak sa preukáže, že odsúdený vo výkone trestu nielen formálne, ako to vyžaduje zákon o výkone trestu odňatia slobody a vyhláška, ktorou sa vykonáva poriadok výkonu trestu, ale nadpriemerne plnil všetky svoje povinnosti tak, aby za ich plnenie získaval odmeny a dokumentoval tak svoju úprimnú snahu o polepšenie, pričom zároveň jeho správanie k spoluodsúdeným ale i personálu musí byť bezproblémové. Ak odsúdený síce plní svoje povinnosti, ale toto plnenie nie je ocenené odmenami, ide o bežný a zákonom predpísaný štandard správania sa odsúdeného, ktorý sa nevymyká z priemeru a nenaznačuje snahu odsúdeného o polepšenie. V prípade „skúseného recidivistu“ je žiadúce, aby pomer disciplinárnych odmien k disciplinárnym trestom bol výraznejší v prospech odmien.

V predmetnej veci odsúdený H. D. získal niekoľko disciplinárnych odmien, avšak v jeho správaní sa vyskytli aj nedostatky, ktoré sa prejavili v neskoršom priebehu výkonu trestu odňatia slobody, čo

predstavuje naplnenie programu zaobchádzania len čiastočne. Menovaný sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody nepretržite od 6. júna 2017, pričom nedostatky v jeho správaní vo forme nepovolených kontaktov a vulgárneho vyjadrovania v korešpondencii sa prejavili od 31. mája 2022 do 21. júna 2022. Priebeh nápravy po takmer piatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody by sa mal preto uberať pozitívnejším smerom a nie opačne ako v prípade menovaného.

V rámci výkonu trestu odňatia slobody sa zaobchádzaním rozumie súhrn takých aktivít, ktorých účelom je diferencovaným spôsobom zabezpečiť výkon práv a povinností podľa zák. č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody, podporovať a rozvíjať zmysel pre zodpovednosť, dodržiavanie zákonov a spoločenských noriem, pozitívne osobnostné vlastnosti, úctu k iným, sebaúctu a pozitívny vzťah k rodine. Na splnenie takéhoto účelu sa na odsúdeného vypracúva program zaobchádzania, ktorý ustanovuje cieľavedomé, komplexné a štruktúrované pôsobenie na odsúdeného podľa jeho osobnostných vlastností, odborných vedomostí a stupňa vzdelania v súlade s účelom výkonu trestu. Prijatie a pozitívny vzťah odsúdeného k programu zaobchádzania je základným predpokladom účinnosti trestu.

Pre pozitívne rozhodnutie o návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody musí byť splnená aj tretia podmienka, a to - musí byť daný predpoklad, že odsúdený po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody povedie riadny život. Okolnosťou, ktorá má v tejto súvislosti veľký význam, je aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného vrátane vyhodnotenia rizika jeho prípadnej recidívy. V nadväznosti na uvedené musí súd zohľadniť všetky zadovážené dôkazy, ktoré poskytnú komplexný obraz o osobe odsúdeného a jeho celkovom správaní a plnení povinností vo výkone trestu, pretože tieto okolnosti vedú ovplyvniť predpoklad o tom, aké správanie možno od odsúdeného očakávať potom, ako opustí ústav na výkon trestu odňatia slobody.

Najvyšší súd vo vzťahu ku skutočnosti, že resocializačná prognóza odsúdeného je vo vzťahu k riziku sociálneho zlyhania odsúdeného čo do „kvalitatívneho obsahu“ natoľko nepriaznivá, že tak logicky, ako ani vecne nepripúšťa iný predpoklad než ten, že osoba odsúdeného je za konštatovaného stavu učebnicovým príkladom pre hroziace riziko opätovného sociálneho zlyhania vo forme opakovaného páchania trestnej činnosti. Sťažnostný súd považuje za správny záver krajského súdu charakterizujúci možnosť nápravy odsúdeného H. D. ako podstatne sťaženú. Odsúdený bol v minulosti už dvakrát podmienené prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ale ani v jednom prípade počas skúšobnej doby nevedol riadny život, pretože spáchal ďalšiu závažnú úmyselnú trestnú činnosť, a opakovane nevyužil šancu viesť na slobode riadny život, a preto je veľmi nereálne očakávať, že by riadny život viedol už v prípade ďalšieho, v poradí tretieho, podmieneného prepustenia, čo konštatoval aj krajský súd.

S poukazom na už krajským súdom konštatované je možné ustáliť, že predošlé uložené tresty odňatia slobody nemali na odsúdeného dostatočný pozitívny účinok, keď ho trvalo neodradili od ďalšieho páchania trestnej činnosti ani po opakovanom „dobrodení“ zákona v podobe dvoch skorších podmienených prepustení. Predchádzajúci spôsob života odsúdeného tak nedáva dostatočnú záruku, že nebude páchať najmä násilnú trestnú činnosť, ktorej sa v minulosti dopúšťal opakovane.

Najvyšší súd poznamenáva, že každý si v živote zaslúži dostať šancu na nápravu chyby (chýb), ktorej sa dopustil a na preukázanie, že jeho zlyhanie bolo ojedinelé a už sa nebude opakovať. Najvyšší súd však prijal záver, že odsúdený premárnil svoje šance dokázať spoločnosti, že sa polepšil. Z histórie správania sa odsúdeného H. D. možno vyvodíť, že jeho sklony k porušovaniu zákona, k páchaniu trestnej činnosti a bagatelizovaniu vplyvu alkoholu na jeho konanie prevažujú nad ním prezentovanou ochotou žiť riadny život. Najvyšší súd neuveril pozitívnej motivácii odsúdeného, ktorá ho zrejme viedla k podaniu návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Naopak, najvyšší súd dospel k záveru, že pravidlá normálneho spolužitia je odsúdený podľa všetkého schopný rešpektovať zrejme len pod dozorom vo väzení.

Najvyšší súd takisto upozorňuje, že na podmienené prepustenie z výkonu trestu neexistuje právny nárok, ktorého by sa odsúdený mohol domáhať ihneď, ako sa po určitú zákonom stanovenú dobu

správal vo výkone trestu slušne a vzorne si plnil uložené povinnosti. K tomu najvyšší súd uvádza že: „Zmysel podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu, bol páchatel automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu, bez zreteľa na to, aká je prognóza jeho ďalšieho správania. Podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je totiž na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy". Takouto okolnosťou, ktorá má pri rozhodovaní o podmienenom prepustení význam, je podľa odbornej literatúry ako aj bohatej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (viď napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Urtost/3/2015, sp. zn. 3Urtost/1/2015, sp. zn. 6Urtost/1/2015), aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného, vrátane jeho trestnej činnosti, na čo správne poukázal už krajský súd.

V prípade odsúdeného H. D. riziko recidívy - opätovného zlyhania, ak by bol podmienené prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, výrazne prevažuje nad ochotou najvyššieho súdu uveriť, že sa už konečne rozhodol viesť riadny život.

Preto najvyšší súd zdieľa právny názor a s tým súvisiaci záver krajského súdu o nenaplnení materiálnej podmienky na pozitívne rozhodnutie o žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a uvádza, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu je úplné, zrozumiteľné a presvedčivé. Preto najvyšší súd na sťažnosťou napadnuté uznesenie ďalej odkazuje bez potreby opakovať tam uvedené rozhodné skutočnosti.

S poukazom na vyššie uvedené rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.